

Szerző:

Stodoláné Erky Zita

Minden jog fenntartva

Borítóterv:

Boris László – Boris fotó Hódmezővásárhely

Szerkesztette és az írásokat válogatta:

Tárogató Hangján Baráti Közösség

<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu>

Nagykanizsa

2015.

Életképek - üzenet a jövőnek 1.

A férfi alig akart megszólalni. Rossz magyarsággal, német akcentussal ejtette a szavakat. Nehezen szedte össze a mondatokat, de gyönyörű kék szeme csupa melegséget árasztott. Megbabonázta a szőke sváb fiút a hollófekete ében szemű bunyevác lány. Nem volt hosszú a jegyesség, a szeretet minden nehézséget áthidalt. Aztán jöttek a gyerekek, mint az orgonasípok, László (Ladislau), József (Joseph), Sándor (Alexander). A legkisebb torokgyíkot kapott. Az alig két éves gyerek beszélni nem tudott, de könnyörgő szemei mindent elmondtak. Orvost hívtak, a zsidó orvost, mert ő ingyen gyógyította a szegényeket. A haldokló gyermekén már ő sem tudott segíteni, pedig naponta oda járt. Érezte, hogy nem hagyhatja cserben sem a kicsit, sem a várandós anyukáját. A beteg kisfiú reggel "pá-pá-t" integetett a munkába siető apjának, de mikor letelt a műszak, már csak a kis élettelen test várta. A család fájdalma leírhatatlan volt. A mély szeretet, amely összekötötte a szülőket talán enyhítette a veszteséget, de fontos volt a várandós anyukának a nyugalom. A negyedik gyermeklány lett, tavasszal született. Rögtön virágvasárnap megkeresztelték a Mária névre. A kislány némiképp feledtette bátyja elvesztését, teljessé tette a kicsiny, szegény családot. Aztán cseperedtek a gyerekek, de a kicsit óvták mindentől. De a baj hamar megtörténik... Alig lett 21 éves, mikor elvesztette édesanyját, kit nem is vizsgáltak ki igazán, a szégyenlősség, és az orvostudomány fejletlensége okozta, hogy 52 évesen magára hagyta családját. A lány 23 évesen ment férjhez, ugyan azzal a szeretettel, amelyet szüleitől örökölt. A szegénység, a várankozás a jobb életre nem törte meg. Rendületlenül őrizte férje és lányai szeretetét, az összes kincsét. Ez egészen 2000-ig sikerült, mikor a jó Isten magához szólította élete párját. De a kijelölt úton menni kell... és Ő lankadatlanul megy, szereti gyermekeit, unokáit, dédunokáit. Az idő vas foga mély barázdákkal szabdalta arcát, de mégis gyönyörű 83 évesen is, mert ő az én ÉDESANYÁM.

Életképek - üzenet a jövőnek 2.

József és Rózsika szerelme

A szerelem mindent átfogó áradat, amely magával sodorja a fiatalokat, csupán szemük tündöklő ragyogását látták a világból. Pedig a történelem vas foga belemart gazdaságba, politikába. De ők semmit nem láttak belőle! Aztán egybekeltek, majd nemsokára megszületett szerelmük gyümölcse Tamás, majd Sarolta, Dénes és László. A szerelmes csitri egyszerre családanya lett, alakja megváltozott, a felelősség és kiteljesedés egyszerre tették széppé és bölcsé. Aztán tíz év elteltével megszületett legkisebb gyermeke, Simon. A családi harmóniát megzavarta a második világháború, és az utána következő zavaros politikai helyzet. Nem volt egyszerű minden gyerek kezébe foglalkozást adni, Tamás főkönyvelő lett, Sárika vasutas, Dénes, Laci és Simi hajós. Aztán szép lassan családot alapítottak, és jöttek az unokák, mint az orgonasípok: ifjabb Tamás, Judit, Éva, Tibor, Kornélia, Zita, Stella és Hedvig. A nagycsalád sajnos sok nehézséggel küzdött, Rózsika nem igazán tudta összetartani a családot, és közöttük is egyre több lett a félreértés, a megbántottság, a "haragszom rád". És ahogy polipként fonta be a szocializmus életünket, úgy fojtogatta a kicsiny családot az ármány, a szóbeszéd. És a nagypapa halálával bekövetkezett az elkerülhetetlen, széthullott a család. A fájdalmakra nem kerestek gyógyírt, szinte mindenki bántotta a másikat. A fájdalom nem csak a testvérek közé vert éket, hanem családjaik, és gyermekeik közé is. Így múlt el jó pár év, mikor az unokatestvéreket különös telefonhívás tartotta lázban: Judit mindenkit értesített arról, hogy "nagy unokatestvér találkozó" tartunk. Tibor kivételével mindenki eljött. Micsoda egymásra találás volt! Órákon keresztül meséltünk magunkról, az elmúlt évekről. Mivel nagyon sok évet vesztegettünk el, gyermekeink felnőttek közben, így Stella húgom elhatározta, hogy fia esküvőjére meghívja minden unokatestvérét. És megtörtént a csoda, ott voltunk, és családdá kovácsolódtunk. Aztán a következő évben, mikor húgom lánya ment férjhez, már nagyon vártuk a találkozást. A következő évben Éva unokanővérem lánya

ment férjhez, a család újból együtt volt! Aztán idén nem volt lagzi... De a találkozó nem maradt el, újból Judit volt, aki magához ölelte a családot. A férje megfőzte a legfinomabb bajai halászlét, és az ország minden szegletéből jöttünk, hogy újra együtt legyünk. Mert sok volt a bepótolni való, évtizedekig nem tudtunk egymásról semmit. Nagyon megható volt, mikor egyenként megérkeztünk, már nem szülők, nagyszülők voltunk, hanem újra gyerekek, akik bolondozással, sok-sok szeretettel keresik egymás társaságát. Leomlottak a falak, amelyek elválasztottak bennünket, véglegesen egy családdá kovácsolódtunk. Aztán eltelt pár hónap, és Bálint fiam különös e-mailt kapott. A másod unokatestvérek látva szüleik boldogságát, hogy egymásra talált a család, elhatározták, ők is összejönnek egy fergeteges bulira. Tizenkét másod unokatestvér szervezi, hogyan lehetnének együtt. És ebben látom a csodát, annak a felismerését, hogy az igazi boldogságot a család jelenti. És mi erős család lettünk, pedig nagyon nehéz volt eljutni eddig. Fényképek is készültek, igaz a fiam telefonjával. Ma jön haza, és ha megpihent pár képet is mellékelni tudok erről a számunkra nagyon fontos egymásra találásról.

Emlékezés

Ma tizenöt éve, hogy drága édesapámat eltemettük. 2000. október 25-én dobbant utoljára a szíve. Nagyon hiányzik! Minden mozdulata, gesztusa, szava járása. Mert ő volt az óriás, aki megvédett, akire csak felnézni tudtam. Csupán 68 év adatott neki, és bármilyen baj és keserv érte, olyan sokan voltunk ott mellette, akik szerettük, és a mai napig szeretjük!

Amikor vasárnap szentmisére megyek, a mise előtt mindig hozzá szól imám! Hozzá szól imám, mert nem érthette meg, hogy lássa miként lett egyetemista az unokája, mennyire nagyszerű ember lett belőle. És mennyire hasonlít rá! Vannak mozdulatok, gesztusok, amitől könny szökik a szemembe és lelki szemeim előtt édesapám arca bontakozik, ki

Szombaton hazajön a testvérem, és kimegyünk a temetőbe. Együtt,

szeretetben. Közöttünk drága édesanyánk, aki márciusban múlt 84 éves, és nagyon szeretjük! Szombaton emlékezni fogunk a szépre, a jóra, a régmúltra. Egy napra újból kislány lehetek, akit óvnak a szerető szülei, és életét vidámmá varázsolják. És közben anya is vagyok, aki tigrisként őrzöm gyermekem, és az együtt töltött pillanatokat széppé varázsom. Pontosan úgy, ahogy annak idején édesapámtól lestem el...

2015. október 19.

A hitről

Sápadtan fénylett a nap, mikor Nagyanyó megfogta kis unokája kezét, hogy Isten házába menjenek. Nagyanyó keze mindig védelmet, biztonságot jelentett, így a hideg, téli napon együtt mentek templomba. A kis unoka új benyomásoktól ittasan egyre csak kérdezett, hogy miért van oly sok háza istennek, miért mennek templomba. Nagyanyót meglepte a sok kérdés, és a válaszokat talán ő sem ismerte. Csak ennyit tudott mondani: "a válaszokat a templomban találhatod meg, és a kis unoka figyelt. Majd a következő vasárnapon is elment, majd az azt követőre is. A válasz azonban késett. Úgy gondolta, talán isten halkán beszél, ezért beült a legelső padba. De a válaszokat így sem hallotta. Aztán elhatározta még közelebb megy, így jelentkezett ministrálni. Ott állt az oltár mellett, és válaszok helyett csupán a szeretet hullámaint érezte. Ahogy kinézett a hívekre, megakadt a szeme egy csinos lányon, aki mindig nagyon szépen énekelt. Az idő múlásával eljegyezte, majd feleségül vette. Boldogsága teljes lett volna, ha Nagyanyót nem szólítja magához a jó Isten. Igazságtalannak érezte a dolgot, de sok vigasztaló ölelést, szeretetet kapott. Fájdalmát az enyhítette, mikor megtudta apa lesz. Most már hármásban jártak misére. Eszébe jutott az a nap, mikor először lépte át a templom küszöbét, és sok kérdésre keresett választ. És észrevette, hogy már minden kérdése megválaszolásra került, egy szeretetteljes közösség tagja lett, ahol őszinte tisztelettel és szeretettel

fogadták maguk közé, itt ismerte meg feleségét, gyermeke anyját, és gyermekének tovább adhatja Isten szeretetét.

Ha fájdalom, vagy öröm járja át tested, beülsz egy templomba, legyen a világ bármelyik táján, tudod, hogy szerető, védelmező közösségben vagy, amelyre maga isten vigyáz. nem tudom, hogyan kell definiálni a hitet, de azt tudom, ha nem lenne bennem a keresztényi hit, nagyon szegénynek, kiszolgáltatottnak érezném magam.

Gondolatok

A fájdalom alattomosan, és lassan árad szét a testben. Az első reakció a fájdalomé, a második: mi lesz a családdal, ki főz, mos, takarít? Ez egy tipikus női gondolkodás! Aztán a kettő keveredik: tudok-e így gondoskodni szeretteimről? Aztán a lelkünk, mint az inga, végre megnyugszik, hogy másnapra új erőre kapjon. Mert éjjel számba vettük el nem végzett feladatainkat, és teendőinket. De a gyógyulás folyamata másról is szól. A jó Isten lefékez bennünket, adjunk másnak is lehetőséget a bizonyításra. És ekkor derül ki, hogy hatalmas a családunk, és sok a barátunk! Ezért érdemes megállni, és körülnézni. A test sérülékenysége függ a lelkünktől. Annál hamarabb gyógyulunk, minél több szeretetet, gondoskodást kapunk, hozzáadva azokat a napokat, mikor grátisz kapjuk az érzelmi feltöltődést szeretetből, törődésből.

Ne kapkodd el a gyógyulást, hidd, el másnak is jólesik a gondoskodás! Addig mi itt elszórakozunk, feltöltődünk.

Egy történet az emberi butaságról...

Biz' Isten nem Boccaccio-tól...

Böske büszke volt autójára, igaz már kissé idejétmúlt volt, de még egyesek fel tudtak vágni vele. Büszkén parkolt vele a helyi cukrászda elé, hogy megcsodálhassák. Aztán megtört a jég, odament hozzá egy férfi, és pénzt kínált az autóért. Persze Böske tudta hogyan csigázza fel a leendő vásárlót. Újabb találkozót szerveztek, hogy alkudjanak az autóról. Böske kiritttyentette magát, ahogy illik, hadd lássák, milyen jó családból származik. A kölcsönös alkudozás után megegyeztek a vételárban. Igaz Böske kissé csalódott, mert a vevő nem cserélte le kopottas ruháját, sem alpári stílusát. Már ekkor sejtenie kellett volna valamit. Legalább is visszaemlékezve a dolgokra, így gondolta. Másnap a helyi kocsmában megkötötték a szerződés. Böske gondosan ügyelt arra, hogy lakásának még a környékére se vigye ezt a kétes alakot. És alig kellett várni két napot, mikor hazatérve azt látta, hogy lakása feldúlva, értékeinek se híre, se hamva... Rögtön a kétes idegenre gondolt, csak azt nem tudta, hogyan találhatta meg lakását, amikor ügyelt arra, hogy a környékre se vigye.....(szösszenet egy nyugalmazott rendőr visszaemlékezéséből).

Egy szerelem története....

Mióta hallottam Árpi bácsi hangját, úgy érzem a világirodalomban nincs ahhoz fogható mély emberi érzés, egy férfi szeretete és tisztelete egy nő iránt élete végéig. Ő Csukor Árpád, bátaszéki római katolikus kántor, diakónus. Hat gyermeke és több mint harminc unokája. De az a kislány, aki elrabolta szívét örökre, ma már csak általa létezik! A könnyeim közt elküldöm néktek a búcsúját. Még most sem értem hogyan tudta mindezt elmondani nekünk, mert én körülbelül hússzor törölgettem szememet, pedig a videót még csak most fogom feltenni..

<https://www.youtube.com/watch?v=HlHwWKtgkFs>

Fotó: Tárogató admin

(Máriagyűd 2015.)

Egy kitalált történet

Napok óta kering a fejemben a gondolat. Nincs valóság tartalma és azt kívánom ne is legyen!

Tercsi néni túl a hetvenen még nagyon fürge volt, versenyre kelhetett volna szomszédjaival. Vasárnap korán kelt, ünneplőbe öltözött, kezébe vette ima könyvét és rózsafüzérét, és szaporázta lépteit, hogy időbe oda érjen a szentmisére.

Az atya itt nőtt fel a város szélén, szinte mindenkit ismert gyermekkorától, nagyon jó kapcsolata volt híveivel. A mise után Tercsi néni sietett, mert vendégeket várt. Keresztlányát és családját. Régen találkoztak, mert nagyon messze laknak. Tercsi levágta a kakasát, amit különleges vendégnek tartogatott. Az aprólékból leves lesz, a többiből pörkölt, tervezgette. Aztán még vasárnap bedagasztott, hogy a mise után finom, foszlós kalácsot süssön. A tésztát leengedte kelni a kútba, a kakashús mellé, épp úgy, ahogyan édesanyjától tanulta. Nagyon sietett haza, és gyorsan nekiáll sütni - főzni. A leves a fazékban gyöngyözött, a pörkölt a lábosban rotyogott, a cérna metélt és a nokedli már készen várta a vendégeket. A kalács a szobában letakarva várta, hogy végre a vendégek elé tegyék. Aztán, mikor már teríteni akart Tercsi, goromba lábak rúgták be az ajtót. Nem szóltak semmit, ütöttek, rúgtak, tomboltak. A konyha pillanatok alatt csatatérre változott. Tercsi az ütések, rúgások után már az életéért küzdött, már nem a vendégek jártak az eszében, csak az, hogy most itt lesz mindennek vége. Aztán elájult. A kereszt lányáék találtak rá, ők hívták a mentőt és a rendőrséget. Tercsi hamar kórházba került, ez mentette meg az életét. A hirtelen támadt felfordulásban megjelent a plébános úr is, és megdöbbsentette a Tercsivel történtek. De döbbenete még nagyobb lett, mikor hazafelé súlyos bakancsok koppanása kísérte lépteit. Hiába gyorsított, utolérték, és ütni kezdték. Ki kézzel, ki husággal verte a plébános urat, de volt, aki a földön fekvő embert rúgta. Az ember azt hinné, ennyi erőszak nem létezik, de mégis megtörtént. Az egyik ablakból vették észre a támadást, onnan hívták a rendőröket és a mentőt. A rendőrök négy fiataalt vettek

őrizetbe. A nyomozás megállapította, hogy ők támadták meg a szegény, védtelen asszonyt is. A plébános úr a gyors orvosi segítség ellenére nem élte túl a támadást. A falu gyászolt, az emberek kétségbe estek. A gyanúsítottakat hamar elengedték, és továbbra is a tragédia közelében éltek. A plébános úr temetésére sokan gyűltek össze, paptársai, rokonai, ismerősei, és a hívei. A tragédia hatására szinte lebénult emberek egyszerre arra eszméltek, hogy repül valami, majd csattan az egyik sírkövön, és már lobbant is a Molotov koktél. A riadt emberek fejvesztve menekültek a temetésről. A rendőrség még négy fiatalot vett őrizetbe. A nyomozás befejeztével a bíróság előtt kellett felelni a fiataloknak cselekedeteiről. A helyi újság csupa ártatlan, jó gyerekeknek állította be őket, akiket a politikai harc akar lehetetlenné tenni. A bírósági tárgyalás rövidre sikeredett, a bíró felmentett minden vádlottat. A fiatalok hözöngve és szabadon távoztak. Sikerüket egy menő kocsmában ünnepelték, ahol alaposan felöntötték a garatra. Aztán útnak indultak a temetőbe. De nem jutottak sokáig, a temető előtti kanyarban egy részeg sofőr mindannyiukat halálra gázolta. Hajnalban a kenyeres autó vette észre a tragédiát. A város szélék szótlanul közeledtek a tragédia színhelyére virágokkal, mécsesekkel. A szülőket gyengéden közrefogták, majd először halkán, majd egyre hangosabban szólt az ima a fiatalokért. A szülők fájdalma leírhatatlan volt, de a keresztény közösség nem hagyta őket magukra. Ha valakit nagyon szeretünk, és elveszítjük, a tragédia hatalmas súllyal nehezedik ránk. De bárki, aki az életünk része nem csak örömünknek, fájdalmunknak is részese lesz. A gyász, a szeretett gyermek, testvér, szülő elvesztése hatalmas sebet ejt mindenkinek a lelkén, de ez a seb gyógyítható szeretettel, törődéssel, empátiával. Aki ezzel nem rendelkezik, semmije sincs, szegényebb a koldusnál is! Mi is a hit? Mi keresztények nem azzal foglalkozunk, hogy mi az "igazság", létezett-e Jézus, mit hiszünk el vakon. A mi vallásunk a lelkünk tápláléka, olyan csoda, amely a földi életből átvezet Isten birodalmába. Lehet, hogy erre nincs kézzel fogható, szkeptikusok által vitatott bizonyíték, de a hit nem ezekre épül. Le kell bontani a falat a lelkünk körül, és rögtön érezzük azt, ami számunkra a legfontosabb lehet. Sajnálom azokat, akik a "bizonyítékokat" keresik, mert számukra nem nyílnak meg a kapuk...

Húsvét...

Ilyenkor a nagy héten a készülődés során vissza- visszaidézem gyermekkorom. Temérdek kérdésem volt Istenről, Jézusról, az életről. Nálunk, mikor kezdtem templomba járni, nem ülhetek a fiúk és a lányok akárhová. Mikor bementünk a templomba, a bal oldali padosorokban ültek a lányok-asszonyok, a jobb oldaliban a fiúk-férfiak. És így volt ez, mikor hittanon voltunk, lányok az oratóriumban, a fiúk a sekrestyében. Nekem így volt természetes. Aztán valamilyen okból kifolyólag mindenki a sekrestyében volt hittanon. Máig is élesen emlékszem, a kánai menyegző volt a téma. Imre atya oly szépen beszélt, mint ha én is ott lettem volna. Mert Imre atya nagy tudású ember volt, aki Budapesten (akkor így mondtuk!) a papneveldeben volt igazgató. De egy idő után messze a fővárostól nálunk pihente ki a nehéz éveket. Dr. Papp Imre, nekem ő jelentette a vallást, Isten közelségét. Mert én gyermeki fejjel úgy gondoltam, hogy ő már nem is ember, hanem közvetítő köztem és Isten között. Akkor, mikor megszólalt, úgy éreztem Isten szól hozzám általa. Hirtelen halála nagyon felkavart. Sokáig nem tudtam bemenni a templomba, mert nem értettem meg, miért halnak meg a papok, mikor rájuk nagyon nagy szükség van. Sokáig örültem a karácsonynak, mert öröm teli volt, misztérium játékot tanultunk be. És a karácsony csillogása boldoggá tett. De a húsvét elszomorított, mert fájdalommal volt teli. Ma már máshogy látom. A fájdalom megtisztítja a lelket. Már tudom mit jelent elveszteni valakit, és a fájdalomból hogyan lehet vigaszt nyerni. És a vigasz gyógyítja a lelket. Ilyenkor húsvétkor újból gyermek vagyok, aki megvallja hitét, és a közösségével együtt tud sírni és örvendezni. Nem akarok politikával foglalkozni, most csak én vagyok, és akiket szeretek, és Isten. Mert a feltámadás ad új erőt a jövőhöz. Mert van hitem, van Istenem és vannak emberek körülöttem, akik ugyanúgy éreznek, mint én.

A szomszéd...

A múlt héten eladták a szomszéd házat, és új szomszédot kaptunk. Csendes kis utcánk zajjal teli lett, de hát ez a költözéssel jár. Visszaemlékeztünk az otthonteremtés nehézségeire, amikor útban volt egy fa, vagy hiányzott egy polc. Egy hónap elteltével még mindig kopácsolásra, hangoskodásra ébredtünk. Majd két hónap múlva megszületett a szembe szomszédunk kislánya. De nem pihenhetett a folyamatos zajongástól. A szomszéd kíváncsian ment át, hogy miben segíthetne a szomszédjainak. Mert már szerette volna, ha a család kicsit pihenhetett volna. De az új lakók rátámadtak, ordítózva menekülésre kényszerítették. A szomszédság egyre jobban felháborodott, és megpróbálták megkeresni a módját, hogyan kényszeríthetnék halkabb életvitelre. De az új szomszédság mintha mindebből semmit sem érzékelne, nagyon hangos, szinte vad életet élt. Aztán kezdtek eltűnni a tyúkok, a kacsák, az udvarból a zöldségek. Végül a rendőrségre került az ügy. Az új szomszédságban közel harmincan éltek bejelentve, nyomorúságos körülmények között. Senki nem rendelkezett jövedelemmel, sőt, a többségnek nem volt semmilyen okirata. Aztán felfedezték azt az alagút rendszert, amelyen keresztül emberek jöttek át a szomszédos országokból, és mentek volna tovább a jobb élete reményében. Mert ők elbeszélésekből hallották milyen jó módon élhetnének, szinte már-már királyként. És ezekben a mesékben élve mindenüket pénzzé tették, hogy eljussanak álmaik országába. Volt kinek nem volt annyi, ezért aláírtak vele adóslevelet, és az új életet eleve hatalmas tartozással kezdte volna.

A város előljárói nem tudták kezelni a helyzetet, kit és hová küldjenek? Összeült a válság stáb, hogy megvitassák a teendőket. Egy határ menti város szinte kiszolgáltatottá válik.

Mikor kitudódott az ügy, a pártok és a pártokhoz tartozó médiák azonnal a városba siettek, hogy riportokat készítsenek a szegény elesettekkel, a meghurcolt menekültekkel. Némi élelmiszer csomag

menedékében közelítették meg az ominózus házat, és egymás kezébe adták a kilincset.

Az üldöztetés, a kirekesztés, a megalázás volt a szókészletük alapja, és szívhez szóló riportokban ecsetelték a kormánypárt sárba tiprását. A riportok elkészülte, és adásba kerülése után egy összezavart embercsoporttá változott az ország. A fővárosban tüntettek, a határ menti városokban rettegetek az emberek.

Aztán váratlan dolog történt. Az egyik ellenzéki televíziós társaság riportere váratlanul elhunyt. A temetésen az emberek megdöbbenve vettek részt, hiszen kollégájuk alig harminc évesen halt meg, nem tudni milyen betegségben. Amikor két nap múlva a másik televíziós társaság riportere halt meg, döbbenet ült ki az emberek arcára. Pár nappal később derült ki, hogy egy eddig ismeretlen vírus támadta meg őket. A vírus egyébként abban az országban, ahonnan a menekültek érkeztek gyakran felbukkant.

Az embereken egyszerre pánik lett úrrá. Szinte eszelősen kerülték azokat az embereket, akik az ellenzéki médiánál dolgoztak, vagy bármilyen kapcsolatuk volt velük. Félték a boltosok, a banki alkalmazottak, óvónők, vagy éppen szomszédok. A pánik rohamosan terjedt, és a kormánypártnak be kellett avatkoznia. A terror elhárításnak sikerült megakadályozni a végzetes cselekedeteket, és karanténba helyezte a bevándorlókat. A bizalom, és a hit a kormánypártok, a cselekvőképes hatalom mellé állította az embereket, mert van a mézes madzag, és van a valóság. És vannak az emberek, akik felé minden pártnak és civil szervezetnek felelőssége van. Ha kormánypárti, ha ellenzéki. És ezt a felelősséget politikai célok érdekében eladni a legnagyobb felelőtlenség...

Ez a történet igaz is lehetne, de nem az! És mindezt azért írtam le, hogy még véletlenül sem válhasson igazzá!

Ajándék Gizikének...

Nagyanyónak születésnapja volt. Az egész család ünneplőbe öltözött, elindult a faluszéli kicsi szülőházhhoz. Nagypó finom házi pálinkával várta a vendégeket, míg a konyhából nagyanyó foszlós kalácsának illata csalogatta a vendégeket. Aztán szépen sorban átadták ajándékaikat. Az öt éves Évike csak nézte a sok dobozt, majd saját kezeire tekintett, amelyek üresek voltak. Aztán térült-fordult, és már az ő kezében is volt egy aprócska doboz, benne a meglepetéssel. Nagyanyó szemei kikerekedtek, mikor meglátta a sugárzó boldogságot legkisebb unokája arcán. Nagyanyó! Szerencse kincset hoztam neked! Mikor nagyanyó kinyitotta a dobozt, egy szép sima kavicsot pillantott meg. Aztán elmosolyodott, és egy cuppanós puszival jelezte örömét. A kő történetét Éva csak később tudta meg, mikor nagyanyó meghalt. Az öreg házban rendezkedtek, mikor talált egy ládikót, benne egy elsárgult füzetel, és az ismerős dobozkával, amelynek mélyén a kavics lapult. A füzetben nagyanyó írását ismerte fel: "Az én szerencse napjaim". és minden olyan napon, amikor szerencse, boldogság érte, feljegyezte. Azt is, mikor megkapta az első bizonyítványát, amikor anya, fizetésemelést kapott, vagy azt is, amikor a kutya elkergetett egy rossz szándékú embert a kapuból. A sok jó mellett voltak nehéz napok is, mikor betegek lettek, nagyanyó hosszú hónapokra ágyhoz kötve feküdt, és mikor meghalt nagypó. De a kis füzet elárulta, nagyanyó a szépre, a jóra emlékezett, mindenkiben észrevette azt a szikrát, amely bevilágította a lelkét. Éva úgy érezte azért került vissza hozzá a kavics, hogy ő is kezdjen egy füzetecskét, amelyet majd az ő unokája fog nézegetni. mert nagy kincset hagyott rá nagyanyó, a szeretetet és a törődést, a másokra figyelmet.

